

ยื่นยันว่าผิด

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๓

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เราบอกว่าภาวนาไม่เป็น ! ภาวนาไม่เป็นเพราะว่า.. จริงๆ เราไปคุยมาหมดแล้วละ เรารู้หมดแล้วละแต่เราไม่ค่อยได้พูด เราให้เกียรติทุกคน เพราะอย่างเราพูดเรื่องพระ พระนี่จากฝึกมาแต่ละองค์มันไม่ใช่ของง่ายหรอก มันยากมาก ฉะนั้นพออยากมากขึ้นมาเราก็ต้องปล่อยโอกาสให้ทุกคนได้ปฏิบัติ ให้ทุกคนได้พยายามเพื่อจะเอาตัวเองให้รอดให้ได้

ฉะนั้นการพยายาม การกระทำอยู่นั้นมันก็มีความผิดพลาดเป็นธรรมดา ความไม่รู้ ความไม่เข้าใจนี้เป็นธรรมดา ฉะนั้นหลวงตาจะบอกว่า เวลาเรื่องของธรรมะนี้ “ผู้รู้มีอยู่นะ ! ผู้รู้มีอยู่ ผู้รู้จริงมีอยู่” นี่ผู้รู้จริงนี่รู้ แต่คนที่ปฏิบัติยังไม่รู้จริงก็เยอะ แล้วรู้เป็นบางส่วนหรือไม่รู้เลยก็มีเยอะ ฉะนั้นผู้ที่เขาจะปฏิบัติมานี้เขาถึงให้ปฏิบัติมา เพราะเหตุนี้เราถึงไม่เชื่อว่าคนนั้นถูก คนนี้ผิด เราไม่ค่อยพูดเท่าไร แต่จริงๆ ก็คือผิด ! ไม่รู้ !

แต่เวลาเขาอ้าง เวลาเขาอ้างนะ เมื่อก่อนไปที่นั่นก็เหมือนกัน เขาบอกเลขนะเขาบอกว่าพวกปฏิบัตินี้ผิดหมดแหละเพราะไม่มีการศึกษา ไม่ได้ศึกษาดำรามา.. ญบอกว่า ดำรานี้ศึกษา ศึกษาดำรามาเนี่ยดำราคือดำรา ดำราคือตัวอักษร แต่ในการปฏิบัติมันต้องมีวิธีการของมัน ถ้าไม่มีวิธีการเวลาศึกษาดำรามาแล้วต้องเป็นอย่างนี้ ต้องจำตัวอักษรห้ามขยับเลย ขยับคือเราเห็นต่างจากพุทธพจน์

ฉะนั้นมันเป็นไปไม่ได้หรอกมันต้องมีเทคนิคของมัน นี่พอมิเทคนิคของมัน พอเวลาเราขยับบีบมันเลยเถียงกันไม่ได้ไง เราพูดกันแบบว่าคนละเรื่องเดียวกัน พอมันฟังมันจะรู้เรื่องไปไม่ได้หรอก พวกที่ศึกษามานี้รู้ธรรมะไปไม่ได้ เพราะเขารู้โดยระบบ รู้โดยสูตรสำเร็จมา แต่สูตรสำเร็จที่จะเป็นได้นี้มันปฏิบัติมันต้องปฏิบัติของมันขึ้นมา แล้วปฏิบัติของมันขึ้นมาจนถึงที่สุดแล้วมันก็เป็นสูตรสำเร็จอันนั้นแหละ เพราะสูตรสำเร็จ

อันนั้นมันเป็นสูตรสำเร็จของพระพุทธเจ้า แต่พระพุทธเจ้าจะเป็นสูตรสำเร็จนั้น
พระพุทธเจ้ามีวิธีการมีการปฏิบัติมา ฉะนั้นพระพุทธเจ้าถึงแบ่งปรัชญากับปฏิบัติมา

นี่พูดถึงเมื่อวานนะ เขาบอกเลยนะไอ้พวกปฏิบัตินี้ร้ายนัก ! เพราะเขาไปตาม เขา
ถามบอกว่า หลวงตาบอกว่า เป็นพระอรหันต์นี่ เขาบอกว่ามันละร้ายนัก เพราะว่าบอกว่า
พระอรหันต์เพราะอยากได้ลาภ เพราะเขาไม่เชื่อเขาบอกพวกนี้พวกอยากได้ลาภ เราบอก
ว่าพวกนี้เขาพูดไปพูดด้วยความเห็นของเขา เพราะอะไรเพราะเขาไม่รู้จริง ถ้าเขาจริง
การที่ได้มานี้ คำว่าได้ลาภมา ได้ลาภในการช่วยชาตินี้ ได้มาด้วยความบริสุทธิ์ คำว่าได้มา
ด้วยความบริสุทธิ์เพราะเขาบอกว่าไอ้พวกไม่หิบบังคับนั้นละตัวร้าย ไอ้พวกไม่หิบบังคับ
นั้นละมันใช้บังคับมากกว่า เพราะเขาเห็นว่าเป็นหมิ่นๆ ล้ากันไป

แต่ไม่หิบบังคับ การที่ได้มาด้วยความสะอาดบริสุทธิ์นี้ยากมาก ยากอย่างไร ยาก
อย่างเช่น มีพระถือบังคับมาถวายท่าน ท่านก็ไม่รับ เพราะอะไร เพราะสังคมส่วนใหญ่เรามี
ใช้ไหมถือบังคับและไม่ถือบังคับ ทีนี้พอถือบังคับมาท่านบอกท่านไม่เอานะ ท่านมาท่าน
ต้องการธรรม ท่านต้องการความบริสุทธิ์ใจ ถ้าพระถือบังคับมาท่านไม่รับเลย ท่านให้เอา
กลับไปเลย แล้วตัวท่านเองท่านก็ไม่ได้เคยจับเคยถือเลย แต่ท่านมีคณะทำงานใช้ไหม

นี่เวลาเขาพูดไป เราบอกว่าการที่ได้มาด้วยความสะอาดบริสุทธิ์นี้มันยาก นี่ว่า ๑.
การที่หาเงินทอง หาปัจจัยเข้ามาค้าชาติมันก็เรื่องยากอยู่แล้ว แล้วยิ่งให้มันถูกต้อง มันยิ่ง
ยากเข้าไปอีกชั้นหนึ่ง เราถึงบอกว่าสิ่งที่การกระทำแบบนั้นเขาก็ทำด้วยแบบว่า
อุคมการณ์ อุคมคติ สละได้แม้แต่ชีวิต.. หลวงตาบอกว่าสละตายเมื่อตอนปฏิบัติรอบหนึ่ง
แล้วก็มาสละตายตอนช่วยชาติเนี่ย

นี่เงี่ยสละขนาดนั้น มันถึงได้ทำด้วยความสะอาดบริสุทธิ์ใจ แต่เขาไม่เข้าใจ
ของเขา ทีนี้พอไม่เข้าใจเขา ก็มองมูมมองของเขา เขาบอกว่าการทำนี้มันเป็นการทำเพื่อ
แรงปรารถนาอีกอันหนึ่ง คือว่ากิเลสว่าอย่างนั้นเถอะ นี่มูมมองของเขา

ฉะนั้นเวลาปฏิบัติขึ้นมา เวลาที่การศึกษาขึ้นมา.. ศึกษาขึ้นมาต้องเป็นแบบ
นั้น แล้วก็เข้าใจสิ่งที่ศึกษามาถูกต้อง.. ผิดหมด ! ผิดหมด ! ฉะนั้นเราบอกว่าผิดเพราะ
อะไร เราบอกว่าผิดเพราะคำพูดของเขามันฟ้อง อย่างเช่นเรานี้เราศึกษาทฤษฎีมาหมด
เลย เก่งมาก แต่เราทำงานสิ่งนี้ไม่เป็น แล้วให้เราอธิบายถึงการทำงานสิ่งนั้นเราจะอธิบาย

ถูกไหม เรารู้ทฤษฎีหมดเลย นี่การขับรถเรารู้หมดเลยแต่เราขับไม่เป็น แล้วเราไปขับรถสิ จึ้นไปนี่ออกรถได้ไหม.. ไม่ได้หรอก

เราบอกว่าคิดเพราะว่าอะไร เพราะว่าหลวงปู่ดุลย์นี่ถูก เพราะว่าหลวงปู่ดุลย์บอกว่า จิตตินะ แล้วเราจะ... แล้วนี่เราทำโศลกแล้วนะ “ความคิดส่งออกทั้งหมด ผลของมันเป็นทุกข์” จิตส่งออกทั้งหมดนี่ผลของมันเป็นทุกข์ทั้งหมด มันเป็นกิเลส

จิตเห็นจิต ! จิตเห็นจิต ! ผลจากจิตเห็นจิตนี้เป็นวิปัสสนา มันเป็นสมณะวิปัสสนา นี่เราบอกว่าหลวงปู่ดุลย์ที่ถูกถูกเพราะว่า เวลาพูดถึงสมาธิท่านก็พูดถึงสมาธินะแต่ท่านไม่ได้พูดว่าสมาธิ

“จิตส่งออกทั้งหมด ผลของการส่งออกเป็นทุกข์” จิตส่งออกทั้งหมด เห็นไหม ถ้าไม่ส่งออกมันก็เป็นสมาธิใจ ไอ้จิตเห็นจิตนี้เป็นสมาธิก็ไม่เห็นหรือก็ต้องเป็นวิปัสสนา

จิตเห็นจิตเป็นมรรค ! ผลจากจิตเห็นจิตนี้เป็นมรรค.. ระหว่างสมณะกับวิปัสสนา หลวงปู่ดุลย์บอกว่า “คิดทำอะไรก็ไม่รู้ต้องหยุดคิด แต่การหยุดคิดก็ต้องใช้ความคิด”

นี่หลวงปู่ดุลย์พูดอย่างนี้นะ แต่ไปดูพระองค์นี้พูดสิ “ห้ามคิด.. ห้ามคิด.. ห้ามคิด.. ห้ามคิด.. จูจิตอย่างเดียวห้ามคิด ! จูจิตอย่างเดียวห้ามคิด !” เห็นไหม ฟ้องไหม.. ฟ้องไหม.. มันฟ้องถึงการภาวนาไม่เป็น ! เพราะภาวนาเป็นนี่หลวงปู่ดุลย์ เห็นไหม หลวงปู่ดุลย์บอกเลย “คิดทำอะไรก็ไม่รู้ต้องหยุดคิด แต่ก็ต้องใช้ความคิด”

นี่คนเป็น เพราะอะไรรู้ไหม เพราะว่าคิดทำอะไรก็ไม่รู้ คิดแบบโลกๆ ไม่รู้หรือ ต้องหยุดคิด พอมันหยุดคิดแล้วแต่ก็ต้องใช้ความคิด.. คำพูดแค่นี้มันบอกหมดเลย ว่าภาวนาเป็นและไม่เป็น แต่ถ้าคนไม่เป็นนะคิดทำอะไรก็ไม่รู้ต้องหยุดคิด ต้องหยุดคิดใช้ไหมห้ามคิด คิดไม่ได้ คิดผิด ! เถตรงเพราะไม่เป็น “ง่ายๆ ห้ามคิด ! คิดยั้งเลย ห้ามคิด ! ห้ามคิด !” ตายห้าเลยห้ามคิด แล้วมันเกิดคิดอยู่ข้างในทำอย่างไรนี่ ข้างในมันก็คิดอยู่ ห้ามมันขนาดไหนมันก็คิดแล้วทำอย่างไรละ ทำอย่างไร.. ทำอย่างไรละ ทำอย่างไร.. ก็ห้ามคิดแล้วทำอย่างไร

แต่ความคิดอันหนึ่งเป็นความคิดสกปรก ความคิดโดยสามัญสำนึกนี่กิเลสมันรวมมาด้วย เราดูจิตๆ คำว่าจิตนี่เราจะบอกว่าหลวงปู่ดุลย์ท่านพูดรวบรัด แต่ถ้าเป็น

หลวงตาท่านบอกว่า “ปัญญาอบรมสมาธิ” ใช้ปัญญาใคร่ครวญ ปัญญาใคร่ครวญ.. ปัญญาอบรมสมาธิ ! พอเป็นสมาธิแล้วถ้าเกิดปัญญา ถึงจะเป็นโลกุตตรปัญญา เหมือน หลวงปู่ดูลย์พูดเลย คิดทำอะไรก็ไม่รู้ต้องหยุดคิด แต่ก็ต้องใช้ความคิด นี่วิปัสสนาวิมุตติ

คำพูดหลวงปู่ดูลย์นี้ชัดมาก เราไม่ค้านเลย แต่คำพูดของลูกศิษย์นี้ค้านหมด.. นี่ไง ทฤษฎีที่จำมา เห็นใหม่ จำมาได้หมด จำมาทุกอย่างจำมาหมดเลย ทฤษฎีรู้หมดเลย แต่พอ เวลาพูดพูดผิดหมด

ผิด ! ผิดเด็ดขาด ! แต่เราไม่เคยย่ำไม่เคยอะไร แต่ลูกศิษย์วังในจะรู้เพราะถ้าพูดถึง พระองค์นี้ลูกศิษย์เราจะรู้เลยเพราะเราไม่รับ เราไม่ยอมรับว่าถูก ถ้าพระองค์นี้ถูกนะตอน เกิดเรื่องนี้ ตอนเกิดเรื่องเขาโทรศัพท์มา ถ้าถูกมานี่เรา..อุบ

เพราะมีคนทำงานร่วมกันมันเขม้นแรงตามมา แต่เรารู้ว่ามันไม่ถูก เห็นใหม่ เวลาประสานงานมาเราปิดหมด ปิดหมดเพราะอะไร เพราะถ้าประสานงานมาแล้ว เรา จัดการเรื่องนี้ให้มันจบไป ไอ้เรื่องนี้มันก็เลยถือว่าถูกไปด้วยใจ เรื่องนี้ก็ผิด ! เรื่องนี้ก็ผิด ! แต่เรื่องนี้จัดการจบแล้ว.. แต่เรื่องนี้ก็อีกเรื่องหนึ่ง ผิด !!!

เรายื่นยันด้วยข้อเท็จจริงนะ แต่พวกโยมนี่ พวกโยมนี่นะแยกถูกแยกผิดไม่เป็น แยกว่าอะไรเป็นความคิดของสามัญสำนึก อะไรเป็นความคิดของปัญญาอบรมสมาธิ สามัญสำนึกนี้เราไม่ต้องคิดอะไรเลยมันเล่นเอง ความคิดเรามันพุ่งเองนี้สามัญสำนึก ถ้า เราควบคุมมัน.. เราควบคุมมันด้วยสติปัญญานี้คือปัญญาอบรมสมาธิ พอมันจิตสงบนะ จิตสงบเพราะมันควบคุมพลังงาน พลังงานมันจะหยุดแล้วหยุดบ่อยๆ

หยุดบ่อยๆ นะ พอหยุดบ่อยๆ ก็แค่นั้นละถ้าพูดถึงคนทำไม่เป็น แต่ถ้าพอหยุดปั๊บ หยุดนี้มันเป็นแบบว่าพลังงานที่เป็นพลังงานสะอาด พลังงานพวกเรานี้ พลังงานของเรา สกปรกไปด้วยอวิชชา คำว่าอวิชชาไม่ใช่สิ่งที่ว่ามันเป็นสุดวิสัย คือไม่ใช่สิ่งที่ว่าเราจะ เอมันเป็นสิ่งที่แยกถูกแยกผิดได้ อวิชชาคือความไม่รู้เลย เหมือนกับนะเหมือนกับน้ำมัน นี่เวลาจุดไฟมันก็ติด น้ำมันไม่รู้ว่ามันจะเป็นเชื้อไฟนะ แต่โดนไฟปั๊บมันจะติดทันทีเลย

อวิชชาก็เป็นแบบนี้ อวิชชาที่มันเกิดมากับพลังงานเราตลอดเวลา ฉะนั้น พลังงานนี้มันถึงสกปรกไป ที่ว่าพลังงานพวกเราสกปรก พลังงานของเราหมองไป น้ำมัน

มีอนุสัยมันนอนเนื่องมา อนุสัยมันก็เหมือนน้ำมันเบนซินนี่พอจุดแล้วมันก็ติดเลย อนุสัยนี้มันคือน้ำมันนั่น พอมันติดมันก็ติดมาพร้อมกัน เห็นไหม อนุสัยมันนอนเนื่องกับความติดมันนอนเนื่องมา ฉะนั้นความติดอย่างนี้ถึงสภปรกไซ้ใหม่ แต่พอเรามีปัญญาอบรมสมาธิเข้าไปบ่อยครั้งเข้าๆ ปัญญาอบรมสมาธิมันจะกรองตรงนี้ไง กรองจนพลังงานมันสะอาดใจ

พลังงานสะอาดนี้มันเป็นพลังงานสะอาด ไม่ใช่พลังงานที่มันมีอวิชชามา นี่พลังงานสะอาดมีไว้ทำไมละ พลังงานสะอาดก็คือพลังงานสะอาดใจแล้วทำอะไรละ ก็พลังงานสะอาดใจก็จบ.. สมาธิคือสมาธิ เกิดปัญญาไม่ได้ สมาธิแก้กิเลสไม่ได้หรอก แต่ถ้าไม่มีพลังงานสะอาดตัวนี้นะ ออกมาเท่าไรก็เป็นพลังงานสัญชาตญาณทั้งหมด พลังงานสัญชาตญาณก็คืออวิชาทั้งหมด โลกีย์ปัญญาใจ

แต่ถ้าคิดเท่าไรก็ไม่รู้ต้องหยุดคิด แต่ก็ใช้ความคิด.. อันนั้นคิดอย่างไร แต่ถ้าคนภวานาเป็นนะ เราถึงบอกว่าถ้าคนภวานาเป็นมันรู้หมดใจ เพราะเราเป็นไซ้ใหม่ เราเป็นเราที่ต้องรู้ไซ้ใหม่ ถ้าเราไม่รู้แล้วเราเป็นได้หรือเปล่า เราไม่รู้คือเราไม่เป็น ถ้าคนบอกว่า เป็นแล้วพูดอย่างนี้ผิดเองเชื่อใหม่ คนบอกว่าเป็นเรากภวานาเป็น เราเป็นเจ้าของสวน สวนนี้ของกษัตริย์ลูกมากับมือเลย แล้วดันไม้ต้นอะไรบ้างละ อืม.. ก็ไม่รู้ ใครเป็นเจ้าของสวน เราเป็นเจ้าของสวน เราปลูกต้นไม้ไว้เต็มสวนเลยแต่ไม่รู้ที่ต้นอะไร มันก็ไม่ใช่แล้ว

อันนี้ก็เหมือนกัน นี่เขาบอกห้ามคิดๆ มึงเป็นเจ้าของสวน แล้วนี่ดันไม้ต้นอะไร มึงยังไม่รู้เลยหรือวะเนี่ย.. ชัดไหม ค่อยๆ พูดมา เราจะเคลียร์กันใจ เราพูดกันโดยเป็นทางวิชาการ เราไม่ได้ว่าใครนะ อย่างที่เราพูดตั้งแต่ที่แรก เห็นไหม ว่าคนภวานาเริ่มต้นมันก็มีผิดมีถูกเป็นธรรมดา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านเมตตา ท่านพยายามช่วยเหลือพยายามแยกแยะ พยายามชี้แนะให้พวกเราถูกต้องมา นี่เป็นเรื่องของครูบาอาจารย์นะ

ฉะนั้นพอเป็นเรื่องของครูบาอาจารย์แล้วนี่ ครูบาอาจารย์ที่ผ่านมาก็รู้ว่าตัวเรานี้ นะกว่ามันจะผ่านอะไรนี่มันยาก มันลำบาก มันทุกข์แค่ไหน แล้วถ้าคนอื่นมันจะทำได้ขนาดนี้ไหม แล้วถ้ามันมีความผิดพลาดสิ่งใดเราก็จะแก้ไขกัน

ฉะนั้นสิ่งนั้นมันเป็นเรื่องที่ว่าเราจะควบคุมไม่ได้ เราจะจัดการไม่ได้ นี่เพียงแต่ว่า ธรรมดาเรารู้กันอยู่แล้วไง เพียงแต่เหตุมันเกิดเพราะ ๒ คนนี้ เพราะ ๒ คนนี้มายืนยันว่า

ถูกต้อง ! ถูกต้อง ! เราก็พยายามจะพูดให้ ๒ คนนี้เข้าใจ ถ้าถูกต้องเราก็จะบอกว่าถูกต้อง
 เราก็จะไม่ค้านหรอก เราก็จะให้ว่าถูกต้อง แต่ถ้าบอกว่ามันไม่ถูกต้องขึ้นมา เห็นว่าสิ่งนี้
 มันไม่ถูกต้องเป็นความถูกต้อง เราก็จะเสียเวลา เราก็จะทำอะไรที่มันอยู่ที่ความผิดพลาด
 อย่างนั้น เราถึงได้พูดออกมา

เพื่อนี่มาบ่อยแต่ไม่เคยพูดให้ฟังเลย เพราะเราไม่ทำลายน้ำใจใคร ! เราไม่ทำลาย
 น้ำใจใคร.. อาจารย์ของเขา พ่อแม่ของเราใครก็รัก ใครไม่รักพ่อแม่ของคนนั้น คนนั้นเป็น
 คนอกตัญญู คนนั้นเป็นคนที่ไม่ดี คนไหนรักพ่อแม่เราว่าคนนั้นเป็นคนดี ฉะนั้นพ่อแม่
 ของเราจะผิดจะถูกนั้นมันก็เรื่องของพ่อแม่เรา แต่ความกตัญญู ความเคารพอาจารย์เรา
 มันก็เป็นเรื่องของลูกศิษย์ มันเป็นเรื่องธรรมดา เราถึงไม่ทำลายน้ำใจ เราไม่บอกทำลาย
 น้ำใจ

เราไม่ทำลายน้ำใจนะ แต่วันนั้นเหตุที่พูดเพราะเราจะยื่นยันว่าถูกผิดนี่

โยม ๑ : หนูไม่รู้ว่ามันผิดอย่างไรคะ

หลวงพ่ : อ้าว.. ก็โยมยังยื่นยัน ยื่นยันก็ต้องคุยกัน อ้าว.. ถ้าบอกว่าผิดแล้วไม่บอกว่า
 ผิดอะไรนี้จับมันยังเป่า ชำมันทิ้งซะ ! ถ้าผิดก็ต้องบอกว่าผิด ถูกก็บอกว่าถูก ถ้าจะพูดกัน
 โดยข้อเท็จจริงโดยเหตุผล แต่ถ้าโดยมารยาทสังคม มารยาทโดยเราก็เอ้อ.. อ้า.. เอ้อ.. อ้า
 .. ถ้ามารยาทสังคมนะเราก็ทำได้ แต่ถ้าจะเอาข้อเท็จจริง ถ้าบอกว่าผิดจับไปยิงเป้า !

นี่โดยหลักมันผิด พอโดยหลักมันผิดนี่นะ เวลาสอนออกไปมันก็ทำให้ ประสาเรา
 ว่ามันก็เป็นอย่างนั้นละ มันเป็นอย่างนั้น แต่ถ้ามันถูกนะ เวลามันถูกนี่จะทำอย่างไรก็ถูก
 แล้วพอคนถูกนี่มันจะสอนนะ ดูอย่างที่ว่าหลวงปู่เจี๊ยะ จี้ ! จี้ ! จี้ ! จี้ ! ยังสงบได้เลย
 บริกรรมจี้ ! จี้ ! จี้ ! จี้ ! นี่จี้ همین ! จี้ همین ! จี้ همین อู้ฮู.. จิตสงบได้นะคนเป็นสอน
 เพราะคนเป็นสอนเขามีอุบายไง

เหมือนเด็กนี้เราไปซ่อนอะไรไว้ เราต้องการให้เด็กหาสิ่งนั้นเจอ เห็นไหม เราก็จะ
 ออกอุบายว่ามันอยู่ตรงนั้นตรงนี้ โกลัๆ ตรงนั้นนะ มันไปหาๆ เคี้ยวมันเปิดเจอพอดี แต่
 ถ้าเราไม่รู้จะไปซ่อนไว้ที่ไหน ไม่รู้ว่ามันอยู่ที่ไหนเลย แล้วก็บอกกันไป มึงไปหาของบน

ดวงจันทร์ แล้วก็อยู่บนโลกนี้มึงหมุนไปเถอะ ของมันอยู่ที่ดวงจันทร์นั่น มึงก็หาอยู่ในโลกนี้หมุนอยู่นั่นแหละ อู้อู.. ไปรอบโลก ๕๐ รอบมึงก็ไม่เจอหรอก

แต่ถ้าคนเป็นนะ.. จิตมันอยู่ที่นี้ แล้วมันจะมีอุบายวิธีการอย่างไรเข้าไปสู่จิตนั้น ถ้าเข้าไปสู่จิตนั้นก็คือกรรมฐาน ถ้าไม่ใช่กรรมฐาน ไม่มีฐานที่ตั้งแห่งการงานงานไม่เกิด .. งานที่เราทำอยู่นี้งานบนความคิด งานบนความคิดมันก็เป็นผลของความคิด เพราะอะไร เพราะอย่างที่ว่านี้เขาพูดอย่างนี้ทุกคน อู้อู.. ไปปฏิบัติแล้วสบาย ทำไมมันคิดได้อย่างไร.. ทำไมจะไม่สบายก็มันมีความคิดนะ มึงคิดให้สบายก็สบาย แต่เราคิดสบายไม่ได้เพราะเราฝังใจซะใหม่ เราเจ็บซ้ำ เราไม่คิดว่าสบาย

เขาบอกให้คิดเรื่องนี้สิ เห็นไหม ธรรมะเป็นอย่างนั้น โอ้โฮ.. ก็คิดเลย มันก็อันที่มึงทุกข์มาเมื่อก็นี้แหละ.. ทุกข์เพราะความคิด ! ใจใหม่เราทุกข์เพราะความคิดมาใจใหม่ก็ไปตรีกในธรรมใจใหม่ ทุกข์เพราะความคิด ความคิดอย่างนั้นก็เพราะมีความคิด เพราะความคิดมันเป็นสัญชาตญาณ ความคิดมันเกิดจากจิตมันก็คิดใหญ่เลย มันก็คือความคิด ! เออ.. คิดแล้วสบายวะ เมื่อก่อนไม่เคยสบายอย่างนี้เลยนะ แหม.. ปฏิบัติแล้วมันสบายสบายเลยนะ นี่มันถูกต้อง.. ไม่ได้แก้ไขอะไรเลย

อันเดียวกัน ! อันเดียวกันกับความคิดนั่นล่ะ แต่เดิมเราคิดแต่เหตุแต่ผลที่มันเจ็บช้ำน้ำใจ แต่คราวนี้เรามาคิดเรื่องธรรมะของพระพุทธเจ้า เปลี่ยนอารมณ์ความรู้สึกจากความเจ็บช้ำน้ำใจมาคิดในธรรม พอมันคิดในธรรมแล้วมันก็เป็นธรรม มันเป็นธรรมใหม่ มันเป็นธรรมสิ เพราะมันเป็นสังฆธรรม ก็เราไปคิดในสังฆธรรมมันก็เป็นธรรมนะสิ.. เป็นธรรมที่ไหน เป็นธรรมที่ความคิด (หัวเราะ)

แล้วเวลาเขาคิดว่าทุกข์ แล้วมันคิด มันทุกข์เพราะคิดนี้แล้วก็มาคิดธรรมะ พอคิดธรรมะแล้วมันก็จบ อ้าว.. กูคิดธรรมะแล้วไง แล้วก็ก็เป็นธรรมแล้วไง แล้วอย่างไรต่อไปล่ะ.. ตอบไม่ได้หรอก ก็นี่ไงธรรมะเป็นธรรมชาติไง ธรรมะเป็นธรรมชาติเป็นสังฆธรรม ใจ เพราะอะไร เพราะมันไม่มีเหตุมีผลใจ อธิบายไม่ได้ว่าต้นไม้มันปลูกที่ไหน ต้นไม้นี้เขาต้องปลูกบนดิน บนแผ่นดินเขาไว้ปลูกต้นไม้ แล้วรดน้ำอย่างไร พรุนดินอย่างไร ต้นไม้มันถึงเจริญเติบโตขึ้นมา

แผ่นดินคืออะไร แผ่นดินคือจิต แผ่นดินคือภวาสวะ แผ่นดินคือภพ ! คุณงามความดีเกิดที่ไหน สมาธิเกิดที่ไหน สังขธรรมเกิดอย่างไรมีงบอกกุมาลี สวนกุเต็มไปหมดเลย กูเก็บทุเรียนขายทุกวันเลย แต่ต้นไม้อยู่ไหน ไม่รู้.. ปลิ้นมาแน่ๆ เลย สงสัยไปเก็บสวนคนอื่น เขาปลูกไว้จนทุเรียนตกมาก็ไปเก็บมาขาย แล้วก็อ้างว่าทำสวนๆ

กรรมฐานเราตรวจสอบกันอย่างไร อย่างที่เมื่อก็เขาพูด “สงบไม่รู้พูดได้อย่างไร” (หัวเราะ) ก็พูดอยู่นี้.. ไม่รู้พูดได้อย่างไร ก็พูดอยู่ทุกวัน.. จริงๆ นะเราฟังอยู่นะ เราอยากจะให้ใครย้อนกลับมาว่าเราพูดผิด เรารออยู่ รออยู่ที่ที่เราพูดออกไปนี่เขาบอกเลย “สงบพูดผิดอย่างนั้นๆ” กูอยากดูคนอย่างนี้ฉิบหายเลย กูรอคนอย่างนี้ ! นี้ไม่มีใครพูดว่าสงบพูดผิดเลย มีแต่สงบนักเลง สงบรุนแรง สงบไอ้โฮ.. สงบมันบ้า แต่มีงว่ากูบ้าเรื่องอะไรละมีงไม่บอก มีงไม่บอกว่าคุณบ้าเรื่องอะไร กูมีเชื่อบ้าอะไรวะ สนัขบ้า หรืออะไรมีงบอกกูคิดเชื่อบ้าเพราะอะไรมีงว่ากุมาลี.. ไม่บอก แล้วก็บอกว่าไม่เป็นๆ

นี่เป็นหรือไม่เป็นเขาวัดกันตรงนี้ ใครจะพูดอย่างไรเชิญตามสบาย คำว่าเชิญตามสบายนี้เราบอกว่าคนนะถ้าดูดีภาวะเขาไม่ถึง เขาฟังสิ่งนี้ไม่ออก พอฟังไม่ออกปั๊บ อย่างที่เขาว่านี่ไปเก็บสวนคนอื่น ไปขโมยทุเรียนเขามา นี่ว่าผิดพุทธพจน์อย่างนั้น ผิดตำราอย่างนั้น.. เราบอกว่าตำรานี้ใครเขียน นิยายธรรมะเขาเขียนกันทั่วไปหมด หนังสือธรรมะเขามานะ เราไม่ให้เข้าวัดเราเลยละ ใครก็เขียน ใครก็เขียน

ถ้ามันคนเขียนจริง หนังสือหลวงตานี้เมื่อก่อนบ้านตาดเราอนุญาตหมดนะ เดียวนี้เราก็ต้องกรอง เพราะเดี๋ยวนี้เขาเอาเทศน์หลวงตาไปนะ แล้วเขาก็เอาไปแต่งกันใหม่ มีหลวงตาส่วนหนึ่ง แต่ก็มีความเห็นเขาบวกเข้าไปเยอะมาก ตอนนี่เริ่มไปกันใหญ่แล้ว แต่เดิมนี่ถ้าเกิดเป็นหนังสือหลวงตา พอเขาบอกหลวงตามหาบัวนี้ได้เลยนะ เดียวนี้หลวงตามหาบัวนี่ใครเป็นคนพิมพ์ แยกแยะแล้ว

ฉะนั้นมีอะไรให้พูดเลย.. มีอะไรให้พูดเลย ถ้ายังมีอะไรคาใจ พูด ค่อยๆ พูด ซ้ำๆ

โยม ๒ : ไม่มีอะไรถามคือผมอยากภาวนาครับหลวงพ่อ ที่นี้ผมก็อยากมาเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อครับ ผมก็อยากจะยอมทิ้งทุกอย่าง แล้วก็อยากให้หลวงพ่อสอนว่าผมจะต้องเริ่มภาวนาอย่างไร ถ้าผมจะเดินผมจะเดิน ผมจะนั่ง ผมจะวางจิตอย่างไร เพราะผมอยากภาวนา

หลวงพ่อก : เราจะภาวนานี้ พุคถึงมันเริ่มทำของเราละ อย่างโดยเริ่มต้นเวลาภาวนานี้ โทษนะ การสอนภาวนานี้ละ ใครมาก็บอกหลวงพ่อสอนภาวนา อยากภาวนา ภาวนาไม่ถูก.. ใหม่ๆ มานี้ละก็ต้องสอน นี้พุคถึงใหม่ๆ นะกำหนดลม เห็นไหม หายใจเข้า พุท หายใจออก โธ นี่สอนแบบอนุบาลมาก เด็กๆ มากๆ เพราะอะไรรู้ไหม

คำว่าเด็กมากๆ เพราะเด็กนี่เราสอนสิ่งที่ลึกลับเกินไป สิ่งที่ลึกลับเกินไปเขาก็จะทำไม่ได้หรอก แต่เวลาสอนเด็กอนุบาลนี่ อนุบาลสอนให้พอฝึกหัดให้เป็น แต่พอฝึกหัดเป็นแล้วมันจะมีขั้นตอนต่อไปอีกเยอะแยะมากมาย แล้วจะมีอุปสรรคมาก อย่างเช่น ! เช่นกำหนดพุทโธสอนเด็กๆ หายใจเข้าพุท หายใจออกโธ นี่มันเป็นการฝึกหัดให้มีเนื้องานขึ้นมา แต่สุดท้ายแล้วจะไปจนตรงที่นั่งหลับหมดเลย

แล้วถ้าเขานั่งหลับสอนเขาทำไม สอนให้คนมานั่งหลับสอนทำไม.. แล้วถ้าไม่สอนให้มันนั่งหลับนี่มันนั่งไม่เป็นเลย มันไม่รู้จักทำนั่งทำอย่างไร ก็สอนให้มันนั่งก่อน หายใจเข้านี่พุทนะ หายใจออกนี่โธนะ เสร็จแล้วไปหลับข้างหน้าหมดเลย เพราะอะไร เพราะว่ามันจะตกวงค์หมด กว่าจะนึก พุทคำหนึ่ง หายใจทีหนึ่งนี่พุทนะ มันก็คิดไปถึงบ้าน ๒ รอบกลับมาโธ กว่าจะโธ เสร็จจะไป พุท อีกทีนะ มันไปกรุงเทพฯ กลับมาอีก ๕ รอบ

แต่ถ้าไม่อย่างนั้นมันก็ไม่ได้ มันไม่ได้เพราะอะไร กว่ามันจะนึกพุทโธมันก็นึกไม่เป็นใช่ไหม มันนึกพุทโธไม่เป็นก็ว่าอะไร จิตมันเป็นอย่างไร เอ็งมีลมหายใจไหมละ.. เอ็งมีลมหายใจไหมละ ชัดๆ นี่ชัดๆ เห็นไหม ก็หายใจเข้า พุท ! เอ้อ.. หายใจออก โธ ! นี่.. จิตมันคุ้นเคยกับความคิดคุ้นเคยกับโลกมาตลอด มันไม่เคยคุ้นเคยกับธรรมะ

ธรรมะที่พระพุทธเจ้าสอน ธรรมะนี้เหมือนน้ำจืด ใสสะอาด มีคุณประโยชน์กับร่างกายมาก ลมหายใจเพียวๆ นี่มันคิดไม่เป็นนะ มันจับลมหายใจมา ลมหายใจเป็นอย่างไรวะ ลมหายใจเหมือนกับท่อออกซิเจนเลยหรือวะเนี่ย โอ้โฮ.. มันคิดไปก่อน เห็นไหม นี่คิดเพียวๆ คิดสะอาดๆ คิดเนื้อๆ คิดไม่เป็นหรอก มันต้องไม่ไปแข่งหน้ามันก็ถ่วงอยู่ข้างหลังอย่างนั้นละ

นี่พอหายใจเข้า พุท หายใจออก โธ บ่อยๆ พอบ่อยๆ นี่จิตมันเริ่มเกาะตรงนี้ปั๊บ มันไม่มีรสชาติอย่างอื่นนะ พอไปข้างหน้าปั๊บหลับ.. พอหลับเสร็จนะ เอาจมหายใจอย่าง

เดี๋ยวนะทิ้งพุทโธก็ได้ หรือพุทโธอย่างเดี๋ยวนะทิ้งลมหายใจก็ได้.. เพราะพุทโธกับลมหายใจนี้ พุทธศาสนุสติกับอานาปานสติเราเอามาบวกกัน สติเราก็พยายามรับรู้ ๒ เรื่อง ๓ เรื่อง เห็นไหม มันก็ยาก

นี่คิด ๒ เรื่อง ๓ เรื่องนะ แต่ก่อนไม่รู้้อย่างนี้เลยมันก็รู้แตกไปหมดเลย พอเราจะมารู้ซั้ๆ เข้ามันยัง ๒ เรื่อง ๓ เรื่องอยู่.. ๒ เรื่อง ๓ เรื่องอยู่ ก็เพื่อจะให้จิตมันแสดงตัวออกมา ให้ภพให้สภาวะเราเห็นงั้ว่าอะไรเป็นอะไร ที่ไหนมันเกิดอย่างไร ความคิดมันเกิดอย่างไร มันเกิดมาจากพลังงาน เกิดมาจากภพนี้แหละแต่เราไม่รู้จักมัน เราก็ว่าหายใจเข้านึก พุท หายใจออกนึก โธ นะ แล้วมันก็หลับแ่นๆ พอหลับแ่นๆ ปึ้นนะ ก็ทิ้งอันใดอันหนึ่ง เห็นไหม

ให้อาลมหายใจก็ได้ หรือพุทโธก็ได้ เพราะไม่อย่างนั้นมันแยกปั้บมันก็จับปลาสองมือละ จับให้มันคั้ให้ตาย พุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธ.. พุทโธเร็วก็ได้ พุทโธช้าก็ได้ เพราะว่เราเนื่ะบางวันอารมณ์กระทบมันรุนแรงซะใหม่ มันนึกพุทโธไม่ได้ หลอก พุทโธทีหนึ่งก็ไอ้โฮ.. ไอ้โน้นว่ากู พุทโธนี้ก็จะไปล่อกนั้่น พุทโธมันก็ตัดเลย พุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธ โธ โธ โธ แต่ถ้าวันไหนนะอารมณ์เราสบายซะใหม่ วันนี้อยู่.. จิตใจดีมาก พุทโธ พุทโธ..

จะนั้นถ้าวุทโธ นี้พุทธานุสติ.. ถ้าวลมหายใจอานาปานสติ ลมหายใจเข้ารู้ว่าลมหายใจเข้า ลมหายใจออกรู้ว่าลมหายใจออก เห็นไหม มันก็ซั้ๆ กับลม จิตมันก็ไปเกาะอันนี้มันก็จะไปตัดความตกวงค์ได้ ตัดความง่วงเหงาหาวนอนได้ แต่เริ่มต้นมันก็ต้องมีสอนเป็นชั้นๆ ขึ้นมา แต่เนื่เวลาเขาบอกว่านั้่นก็ไม่ได้ นีก็ไม่ได้ ไม่มีอะไรดีสักอย่างหนึ่งเลย .. กลับไปบ้านนอนเถะสบายที่สุด ดี.. มันไม่มีอะไรดีเลย ลั้มตัวลงนอน คลุมผ้าห่มดีๆ ไอ้โฮ.. สุขยอดเลย

แล้วก็เนื่จุดขายของเขาก็คือว่าคูจิตมันสบาย คูจิตมันอะไรก็ได้.. คำว่าคูจิตนี้มันคูเฟ่ง หลวงตาท่านบอกว่า “เมื่อก่อนเรากำหนดไว้เฉยๆ ก็คูจิตนี้แหละ จิตใจเราเสื่อมไป ๑ ปีกับ ๖ เดือน สุดท้ายแล้วเราไม่มีหลักเกณฑ์ เรากั้หาทางของเรา อ้อ.. เพราะมันขาดคำบริกรรม”

คำว่าคำบริกรรมนี้เหมือนเด็กหัดเดิน เด็กหัดเดินมันต้องมีสิ่งใดเกาะไปก่อน จิตใจเริ่มต้นตั้งตัวได้ จะตั้งไข่ได้มันต้องมีอะไรเกาะไปก่อน มันต้องมีคำบริกรรม ถ้าไม่มีคำบริกรรมนี้มันเหลวไหล เด็กนี้มันจะพัฒนาการของมัน มันต้องเดินได้โดยธรรมชาติของมัน แต่จิตนี้ไม่เหมือนเด็กนะ จิตนี้ยืนไม่ได้ ! เพราะอะไร เพราะเด็กนี้มันเป็นเด็ก โดยไร้เดียงสา จิตนี้มันมีวิชาครอบงำมันอยู่

อวิชา มาร.. มารมันอาศัยสิ่งนี้เกิดตายๆ มา ด้วยความสุขสบายมา อู้ฮู.. หลอกให้ ร้องให้ หลอกให้ทุกข์มา อู้ฮู.. สบาย สบาย.. สบายมาทุกภพทุกชาติ มีอยู่ชาติหนึ่งมึงจะ มาสู้กับกุนีกุยอมมึงหรือ กูหลอกมึงมาตั้งแต่สมัยไหนก็ไม่รู้ แล้วมีอยู่วันหนึ่งจะมาแข็ง ข้อ จะแข็งเมือง นี้มันเป็นไปได้

เด็กมันมีอะไรเกาะ มันก็เป็นเรื่องธรรมชาติ ไร้เดียงสา แต่จิตนี้มันโดนวิชา ครอบงำอยู่ มันเป็นไปได้หรือก นี่พอเป็นไปได้นะ เวลากำหนดดูทำไมมันสบายๆ ละ ก็อย่างที่พูดเมื่อกี้ี่ สบายที่ความคิด เพราะเป็นอาการหมด เขาจะบอกว่าเป็นอาการ ของจิตไม่ใช่ตัวจิต.. มึงบอกกูมาอะไรเป็นอาการ บอกอะไรเป็นจิต

อาการกับจิตมันเหมือนผลไม้ เปลือกผลไม้และผลไม้มันก็อันเดียวกันนั่นแหละ อ้าว.. สัมกับเปลือกส้ม เอ็งซื้อส้มมาเอ็งไม่เอาเปลือก ซื้อส้ม ส้มแต่นื้อ อ้าว.. ที่ไหนมี ขาย ส้มปอกเสร็จแล้วใส่ขวดด้วย นี่เราพูดถึงโดยธรรมชาติใช้ไหม มึงซื้อส้มมามันก็ต้อง มีเปลือกส้มมาทั้งนั้นแหละ มึงว่าอาการ นี่มึงก็เป็นอาการ ใ้ที่ว่าอาการมึงกับอาการกู ไครละเอียดกว่ากัน มาเถียงกันที่อาการแล้วนะ แล้วอันไหนเป็นอาการละ

คำว่าอาการของจิตกับตัวจิต.. นี่เขาบอกว่าไปดูอย่างนั้นไปดูอาการ ดูอาการหมด ไม่มีจิตหรือก เพราะ ! เพราะหลวงปู่ดูลย์พูดไว้เอง “จิตเห็นจิตใจ” จิตเห็นอาการของจิต ใจ แค่นี้ก็ยังไม่รู้นะ ถ้าแค่นี้ไม่รู้ภาวนาไม่เป็น รู้ตรงนี้นะวิปัสสนาเป็น.. การวิปัสสนาคือ จิตเห็นกาย เวทนา จิต ธรรม ! กาย เวทนา จิต.. จิตเห็นจิต เห็นไหม สติปัญญา ๔ มีอะไร มีกาย มีเวทนา มีจิต ! มีจิต ! มีจิต ! แล้วก็มีธรรม จริงไหม ? แล้วจิตเห็นจิตก็เห็นสติปัญญา ๔ ใจ จิตเห็นจิตยังไม่รู้เลย จิตเห็นจิตนี้เป็นโทษนะ คนไม่รู้จักโทษมึงจะไปตอบ ปัญหาอะไร

เราไม่อยากพูดนะ พูดแล้วมัน อู้ฮู.. เดียวจะว่าขายกันขนาดนี้เขี้ยวหรือ คำสอนมันฟ้องหมดนะ คนนี้พูดออกมามันฟ้องหมด เพียงแต่ประสาเราที่เราเห็นแก่สังคม เห็นแก่ผู้ที่ปฏิบัติ คนทำงานมันก็มีผิดเป็นธรรมดา ต้องให้ผู้ปฏิบัตินั้นมันพัฒนาของมันขึ้นมา แต่ถ้าเขาพัฒนาไม่ได้ เขามีแค่นี้ก็ อ้อ ! กรรมของสัตว์ว่ะ..

ก็เหมือนเด็กของเรา เราพยายามจะให้มันเรียนหมอๆ มันทุกข์ขนาดนี้เพราะเรียนหมอ หนูเรียนอะไรจบก็ดีแล้วพ่อ ไม่ต้องเรียนหมอหรอก ไอ้เราก็หวังนะหมอๆๆ นี่ก็เหมือนกันหวังให้คนดีหมดเลย หวังให้คนภวานาเป็นหมดเลย ไม่มีหรอก.. ประชากรส่วนไหนบ้างเขาจะเรียนหมอ อ้าว.. มึงจะเรียนอะไรก็เรื่องของเอ็งขอให้มีโอกาสก็พอ

นี่ก็เหมือนกัน คนปฏิบัติก็ปฏิบัติ แล้วมันจะคิดเข้ามาตรงนี้กันได้มากแค่ไหน ฉะนั้นสิ่งที่ปฏิบัตินี้ ถ้าเขามีคำบริกรรม ถ้าคนมันอยู่เฉยๆ แล้วบริกรรมใหม่ๆ นะมันก็ยุ่งมากเลย ทีนี้อย่างของเรานี้ละ อย่างของเรานี้เราใช้ปัญญาอบรมสมาธิ หลวงตาก็สอนว่า ปัญญาอบรมสมาธิ คำว่าปัญญาอบรมสมาธิไม่ใช่จิตนะ จิตนี้มันเหมือนกับฟุ้ง จิตนี้เป็นกสิณ เห็นไหม เราฟุ้งกสิณ กสิณคือกสิณเขียว กสิณแดง กสิณคือฟุ้ง ถ้าจิตเขาดูกันอย่างนี้คือจิต แต่ถ้าปัญญาอบรมสมาธินี้ เขาไม่ได้ดูอย่างนี้นะเว้ย.. อันนี้ประกอบไปด้วยอะไร อันนี้มันมีอะไร

ปัญญาอบรมสมาธิเพราะอะไร เพราะเวลาเราคิดนี่เราคิดมาจากเรื่องอะไร คิดมาทำไม คิดมาก็รู้รอบแล้ว ถ้ามันทันนะ มันทันมันก็หยุด หยุดบ่อยๆ นะ พอมันจะคิดนะเนาะๆๆ เรื่องนี้กูคิดมา ๕๐ ทีแล้ว มึงก็คิดอีกแล้ว คิดเรื่องเก่านี้แหละ.. นี่ปัญญาอบรมสมาธิ ! มันมีเหตุมีผลของมันนะถ้าปัญญาอบรมสมาธิ เห็นไหม ปัญญาอบรมสมาธิจนบอก เฮ้อะ ! มันจะหยุดเลยละ แล้วไล่เข้าไปๆ มันจะทันเข้าไป

ปัญญาอบรมสมาธิ ! นี่ไงเปลือกใจ.. อาการๆๆ นี่อันไหนเป็นอาการ แล้วอาการนี้ อาการคนหยาบกับคนละเอียดมันเป็นอาการต่างกัน แล้วอาการตรงไหน.. อาการนี้มันจะมีตลอดไป เพราะอะไร เพราะมันมากกระทบใจ

พลังงานคือตัวจิต มันกระทบกับขั้น ๕ แล้วความคิดของคนมีตลอดไป แต่เพราะมีสมาธิมันถึง.. เหมือนกันเหมือนกับจิตเราที่เป็นเนื้อผลไม้ แล้วเปลือกผลไม้

รักษามันอยู่ตลอดเวลา พอเราสงบถึงเนื้อผลไม้ เนื้อผลไม้มันมากกระทบเปลือก กระทบ
ชั้นนี้มันรู้เลยชั้นนี้มันมี

นี่ใจจิตเห็นจิต ! วิปัสสนาเกิดตรงนี้ใจ อากาว่าอาการ.. อาการนี้มันเป็นคำพูด
ของกรรมฐานเราว่านี่เป็นอาการของจิตนะ คำว่าอาการของจิตนี้เราจะรู้กันในหมู่ของเรา
เลย ถ้าบอกอาการของจิตแสดงว่าจิตเรายังไม่ละเอียดพอ จิตของเรายังไม่ละเอียดพอ จิต
ของเรานี้มันยังจับความคิดไม่เป็นมันถึงเป็นอาการ.. แต่พอจิตเป็นจิต พอเป็นสมาธิแล้ว
นี่ไม่ใช่อาการ นี่คือตัวจิต นี่คือตัวภพ ตัวภพคือกรรมฐาน ฐานที่ตั้งแห่งการงาน ฐานตรง
นี้ทำงานในออฟฟิศ ใอนี่ทำงานก็มานั่งทำ ใครก็มาทำงานที่นี่ แล้วงานจะเอาไว้ที่ไหนละ

ใอนี้ก็เหมือนกัน ถ้าจิตมันจะชำระกิเลส มันต้องดูฐานของมัน กรรมฐาน ฐาน
ที่ตั้งแห่งการงาน งานเกิดตรงนี้ งานเกิดตรงภวาสวะ งานเกิดตรงภพ งานเกิดตรงถอน
กิเลส.. เราถึงบอกใจ เราบอกเลยนะ เราจะตั้งบริษัท ทุกคนตั้งบริษัทหมดแล้วเสร็จหรือ
ยัง ต้องจดทะเบียนใช่ไหม เราตั้งบริษัทเราต้องจดทะเบียน เราจะมีเงินหมุนเวียนใน
ธนาคารเราต้องเป็นเจ้าของบัญชี.. จิตมีอยู่ไหน จิตคือเจ้าของทะเบียน จิตคือเจ้าของ
บัญชี โอนเข้าโอนออกที่จิต เจ้าของบริษัทคือภวาสวะคือภพ นี่ไม่มีกันเลยนะมีง คุณจิตๆ
คนหนึ่งมีกันอยู่ ๕-๖๐๐ บริษัทแต่จดทะเบียนไหนไม่รู้

ถ้ารู้อย่างนี้.. นี่คำพูดเขาพูดมาอย่างนี้ อย่างเช่น นี่เราจะยกหลวงปู่ศุขตลอด
เพราะหลวงปู่ศุขนี่เราไม่ได้ค้ำ เราไม่ได้ค้ำแล้วหลวงปู่ศุขพูดถูกหมด แล้วหลวงปู่
ศุขจะบอกว่าการสอนจิต คุณจิตนี้ยากมาก.. ยากมาก แต่นี้พวกเรานี้มันแบบว่าเถรสอง
บาทร เทรสองบาทรคือทำสูตรสำเร็จ เห็นไหม เขาสองบาทรเขาจะดูบาตรว่าบาตรนี้มัน
ชำระรู้อย่างไร ใอนี้เห็นเขาสอง ถึงเวลามันก็สองเป็นพิธี ถึงเวลาเซ็ดบาตรก็ต้องสองที่
หนึ่ง สองทำไมไม่รู้ ก็สองเพื่อให้มันจบใจ ไม่สองมันไม่เสร็จ

นี่ก็เหมือนกัน คุณจิตๆ ไป คุณให้มันจบ แล้วจบอย่างไรละ ไม่มีเหตุไม่มีผล แต่ถ้า
ปัญญาอบรมสมาธินี้มันมีเหตุมีผลมานะ อ้าว.. ก็สองบาทร อ้าว.. ก็ดูว่าตรงไหนชำระ
เสียหายจะแก้ไข.. ตามความคิด ไล่ความคิดเข้าไปด้วยสติ

โทษนะ ไม่ต้องโทษเราค่ามาตลอดอยู่แล้ว ด้วยมารยาท.. ก็มีงเหี้ยตลอด ! ก็มีงผิด
ตลอด ! แล้วมีง.. ค่าตัวเองชำระไหม ก็มีงมันผิดตลอด มันก็หยุด.. หยุด พอหยุดไปเรื่อยๆ

หยุดไปเรื่อยๆ นี่ปัญญาอบรมสมาธิ มันต่างกับจิตใหม่ละ คุณเฉยๆ นี่นะเราดูนี่มัน เหมือนกับคนไข้เนาะ เอาแดงโมเข้าสู่ชั้นนะ ลูกสาวชื่อแดงโมไง อ้าว.. แดงโมเข้าสู่ชั้นนะ ไปทำงานกลับมาถูกอยู่ไหนละ อู้อู.. ผ้าท้องล้างสะอาดเลยอยู่ในตู้เย็น เปิดมาแดงโม อยู่ในตู้เย็น ลูกสาวทั้งคนอยู่ในตู้เย็น ชื่อขนาดนั้นเขี้ยวหรือ

เขาซื้อแดงโมมา จะให้เอาแดงโมนีไว้ในตู้เย็น ให้ผ้าแดงโมแล้วไปไว้ในตู้เย็น แต่ บังเอิญซื้อลูกสาวเขาชื่อแดงโมด้วยไง คนไข้มันเอาลูกสาวมาผ่าแล้วใส่ในตู้เย็นเลย แม่ กลับมานี่ช็อกตายเลย จิตมันก็เหมือนกับผ้าแดงโมนั้นละ จิตๆ แต่ถ้าปัญญาอบรมสมาธิ นี่ปัญญาอบรมสมาธิมันมีเหตุผล ไม่ใช่เอาแดงโมเข้าสู่ชั้น แดงโมเขาเอาไว้กิน แล้วจิตของเราจะทำอย่างไรต่อไปละ จะผ่าเข้าสู่ชั้นหรือ.. เสร็จแล้ว ทำเสร็จแล้ว

ทีนี้พวกโยมพิสูจน์ไม่ได้ เวลาพวกโยมไปภาวนา เห็นใหม่ ภาวนากันเพื่อจะให้รู้ เป้าหมาย แล้วจะเอาอะไรพิสูจน์ละ แต่ของเรานี่นะเราพิสูจน์เพราะอะไรรู้ใหม่ เพราะเรา คิดมาก่อน.. เราคิดมานะ เราปฏิบัติใหม่ๆ นะเราก็อยากจะสะดวกสบายทั้งนั้นละ เราก็ดู มหายาน ฮวงโปก็อ่านมาแล้ว เว่ยหลงก็อ่านมาแล้ว ทุกอย่างเราอ่านมาหมดแหละ แล้ว ตีความหมายคนละเรื่องกันเลย พอเราตีความหมายเราก็ตีความหมายไปอย่างหนึ่ง แต่ เวลาไปรู้อัจฉริยะ โอ้โฮ!

เวลาเขาพูด เห็นใหม่ ลูกศิษย์ไปหาอาจารย์ ไม่พูดเรื่องอะไรเลย ภพชาติเป็นเรื่อง สำคัญมาก ใครก็อยากจะรื้อภพหรือชาติทั้งนั้นละ พอรื้อภพหรือชาติแล้วทำอย่างไร เรา กลับไปนั่งสมาธิ เขาเข้าสมาธิกัน ๗ วัน ๘ วัน แต่พวกเรานี้เรียบง่ายไม่ต้องทำอะไรเลย นึกเอา

นี่เราพูดถึงถ้าทำให้ถูกนะ ทำให้ถูกเราก็พยายามทำความเข้าใจของใจ พอทำความเข้าใจ ของใจแล้ว เราออกใช้ปัญญา.. แต่นี่ความคิดที่ว่าเราคิดนี้เราไม่สงวนว่าห้ามคิด ใจ ให้คิด ! แต่พอคิดไปแล้วถ้ามันแบบว่า คนเรานี่นะถ้าพื้นฐานไม่ดี พอเราคิดมันเตลิดเปิด เปิง คิดไม่จบไม่สิ้น.. อันนั้นละถ้ามีสตินะ ถ้ามันเตลิดเปิดเปิงนี่มันเตลิดเปิดเปิงแต่อาการ ความคิดนะ แต่ตัวจิตมันอยู่กับที่ เรารู้ว่า อู้อู.. ตอนนี้มีมึงคิดเรื่องอวกาศ คิดเรื่องจักรวาล อื่นแล้วนะ แต่มันก็ยังคิดอยู่นะ อ้าว.. มึงคิดได้มึงคิดไป แต่ถ้าเราไม่มีสตินะ เวลาคิดไป เรื่องอื่นมันช็อกนะ เฮ้ย.. คิดในโลกนี้สิ ทำไมมึงไปคิดเรื่องจักรวาล มึงไปไกลแล้ว

มันไปไกล มันไม่ไกลหรอก มันสร้างภาพให้เรากลัว ถ้ามีสติปั๊บนะ มันจะคิดไกล คิดใกล้ขนาดไหนนะ เดี่ยวมันเห็น้อยมันก็ต้องหยุด.. คิดไปนะ คิดไปนี่พอมันหยุดปั๊บนะ มันมีสติมันหยุดปั๊บนะ อ้าว.. ทำไมมันหยุดได้ละ

นี่ใจจิต เห็นใหม่ ที่ว่าจิตๆ ถ้าจิตมันหยุดนี่จิตมันรู้ตัวมันเอง เวลาเป็นสมาธินะ เวลาไอ้พวกจิตเวลาเป็นสมาธินะ ว่างๆ สบายๆ ว่างๆ นี่เป็นความคิดใหม่.. แต่ถ้าเป็นสมาธินะ เรานี่เป็นสมาธิ เราเป็นเอง.. จะพูดอย่างไร แต่ถ้ามันเป็นสมาธิใจ นี่ใจมันเป็นสมาธิ พูดแจ๊วๆ เลยว่างๆ ว่างๆ ว่างๆ ว่างๆ แต่ถ้าตัวมัน... นี่สมาธิ “ไอ้โฮ.. อาจารย์ มันพูดไม่ได้เลย” นั่นล่ะใช่.. “อธิบายไม่ได้เลย มันลึกลับมหัศจรรย์” นั่นล่ะใช่.. แต่ว่างๆ ว่างๆ ว่างๆ นี่มันคนบ้า ไอ้พวกเก็บของอยู่ตามสี่แยกนี่ว่างๆ ว่างๆ

สบาย.. สบาย.. ก็สบายคนบ้า คนเราคิดๆ นะ มีสติสัมปชัญญะพร้อมนะ ปฏิบัติเหมือนคนบ้า สบายๆๆ เนาะไอ้เบิร์ดใจ เบิร์ดมันร้องสบายๆ นั่นใจ ไอ้เบิร์ดมันร้องได้ดังค์ ไอ้สบายๆ มิแต่เสียดังค์ ไอ้เบิร์ดมันได้ดังค์นะ เพราะคำนี้เรามาพูดบ่อย เพราะเราได้ยิน ไอ้เบิร์ดมันร้องสบายๆ แล้วมาเจอพวกนี้ไอ้เบิร์ดมันดีกว่า สบายๆ ขายทีหนึ่งเป็นล้านๆ แผ่น ไอ้สบายๆ ควักแต่ดังค์

ไอ้มันมันเป็นคำพูด คำพูดโวหารนี้ใครมันก็พูดได้ แล้วเขาพูด คนนี้นะตอนนี้มันมีลักษณะเขาเรียกว่า ๒ อารมณ์ เห็นใหม่ คนนี้มันเป็นคน ๒ อารมณ์ใจ ทางแพทย์เขาเรียก ๒ บุคลิกภาพ เวลาเขาพูดเรื่องโลกเขาพูดเรื่องโลกนะ เวลาเขาพูดธรรมะนี่มันตามจับเขาไม่ได้หรอก แล้วคนอย่างนี้มีเยอะเดี๋ยวนี้ มี ๒ บุคลิกภาพ เวลาไปพูดเรื่องธรรมะ ไอ้โฮ.. พวกมันฟังแล้ว.. แต่ความจริงไม่ใช่เลย โลกๆ ทั้งนั้นเลย แล้วพอเอ็งไปเอ็งก็เชื่อกันใจ แต่สำหรับปฏิบัติเรานี้ไม่มีทาง

เป็นอย่างนั้นจริงๆ นะคนอย่างนี้มันมี เพราะมีพระเวลามีปัญหาขึ้นมา พอเขามีปัญหาปั๊บนะเขาจะอยู่ในบุคลิกภาพที่ว่าเป็นพระอรหันต์ มันจู้ก้อย่างไร มันจะจับกุหัวที่หัว คำกู่ก็พระอรหันต์ เเฉ..เฉ.. งงนะปวดหัว พิสูจน์อย่างไรก็พระอรหันต์ทำอย่างไร แต่พออีกบุคลิกภาพหนึ่ง เบื้องหลังมันทำ...หมดเลย

คนอย่างนี้เยอะ แล้วอาจารย์ที่เป็นๆ อย่างนี้เราเห็นมาหลายคนไม่อยากจะพูด เป็นอย่างนี้เลย เวลาไปพูดนะ อู้อู.. พูดจนคนนี่เชื่อถ้อยกันไปหมดนะ แต่พฤติกรรมเบื้องหลัง

ที่เขาไม่เห็นนี่ โอ้โฮ.. เรว่า เฮ้ย! มันเป็นอย่างนี้ได้อย่างไร แล้วอย่างพวกเรานี้ละ อย่างเรานุกคลิกภาพเดียวไซ้ใหม่ เวลาพุดมันหลุด เวลาพุดนี้ พุดบีบมันทึ่ม มันยอกใจตลอด เห็นใหม่ ภาพมันก็ไม่สวย แล้ว ๒ นุกคลิกภาพนี้ โอ้โฮ.. เวลาพุดหน้าฉากนี้ละ อื้อฮือ.. พระอรหันต์ พอไปแล้ว มันอีกรูปหนึ่งเลย

ละนั่นเราถึงบอกว่าโยมจับไม่ได้ แต่ถ้อยอย่างพวกเรานี้ไม่ได้จับตรงนั้น เราจับเหตุผลที่คำสอน หลวงตาบอกไม่รู้พุดไม่ได้ แม้แต่พุดธรรมะพระพุทธรเจ้ายังผิดเลย ถ้าไม่รู้พุดไม่ได้ แต่ถ้ารู้จะพุดให้ผิดก็ถูก คนรู้ที่พุดให้ผิดก็ถูก พยายามจะพุดให้มันผิดๆ ไปนั่นละ แต่มันผิดอย่างไร ข้อมูลมันออกมาจากความถูกอันนั้นถูกอยู่ดี หลวงตาบอกว่า บางทีครูบาอาจารย์ท่านจะกันใจ ท่านพุดว่าเราไม่รู้ เราไม่รู้จะ พุดออกมาธรรมะทั้งนั้นแหละ ใ้อ้ไม่เป็้นพยายามจะพุดธรรมะออกมาจะกิเลสทั้งนั้น กิเลสทั้งนั้น

ละนั่นเพียงแต่ว่าเราสงสาร เราสงสารว่าพวกโยมนี้ไม่มีสิทธิวัดเขาได้หรือก แล้วถ้าไปพุดนะโดนต้อนตายเลย ใครมาก็ตายไม่ทันหรือก แต่เราไม่ต้องไปพุดกับเขา เราเอาสิ่งที่เขาพุดนี้จริงหรือเปล่า.. เราพุดถึงประวัติ เขามาขอประวัติเรา เราบอกประวัติกูไม่มีหรือก กูมีแต่ผลงาน มึงไปดูที่กูสอนดีกว่า เพราะเราไปเห็นคนเขาเขียนประวัติกันแล้วเราขะแขยง

แปลกนะเราเห็นใครทำอะไรไม่ดีแล้วไม่ยอมทำ.. หลวงตา เห็นใหม่ ท่านเขียนประวัติหลวงปู่มัน ท่านบอกประวัติท่านไม่มีหรือก แต่คนพยายามจะจับคำพุดของท่านมาเรียบเรียงให้เป็นประวัติเอง แล้วพระมันก็นี่ จี้หุมราชี้หามาแห่งมันก็มีประวัติ หมาก็มีประวัติ หมุ๊กก็มีประวัติละตอนนี้ ไม่รู้ประวัติอะไรของมัน

ละนั่นมาขอประวัติเรานี้ไม่มี ตอนนั้นเราถึงบอกเรื่องตรงนั้นเราไม่สนใจเลย เราสนใจที่ว่าผลงาน ถ้าผลงานเอาผลงานนี้ เห็นใหม่ คูสิทางโลกเขาวัดกันที่ผลงานไซ้ใหม่ ใ้อันนี้ก็ผลงาน.. แล้วนี่เรามั่นใจมากเลย ห้ามคิด ! ห้ามคิด ! นี่แห่ม.. มึงจับกูไปฆ่าซะใ้อี้ห้า

เขาให้คิดได้ ไม่คิดมันจะมีคำริชอบได้อย่างไร มรรค ๘ มันมีศีล สมาธิ ปัญญา.. มรรคถ้ามันไม่คิดมรรคมันเกิดได้อย่างไร ถ้ามรรคมันไม่เกิดมึงไม่มีตั้งค้ันี่มึงไปใช้หนีอะไรเขา มึงจะใช้หนีเขามึงต้องมีตั้งค้ มึงไม่มีตั้งค้มึงเอาอะไรไปใช้เขา แล้วห้ามคิดๆ นี้

ไม่มีตั้งค์แล้วไปฆ่ากิเลสได้อย่างไร มรรค ๘ มีอะไรเข้ามา แล้วบอกห้ามคิดๆ นี่มรรค ๖ นะมั้งนี่ สมาธิก็ไม่ต้อง ปัญญา也不用 มรรค ๗ ก็ไม่ได้ เดี่ยวนี่มรรค ๖ แล้วนะ เดี่ยว เหลือมรรค ๕.. มรรค ๘ ! มรรค ๘ ! แล้วก็ตัดไปเรื่อยๆ แล้วก็บอกสมาธิไม่ต้องทำ เหลือ ๗ แล้วนะ อันนี้ก็ห้ามคิด นี่เหลือ ๖ แล้วนะ แหม.. เดี่ยวจะมาเหลือ ๕ เอ๊ะ.. พระพุทธเจ้า องค์ไหนไม่รู้

อันนี้มันความเห็นเรานะ ประสาเรานี่หลวงตาบอกว่าหลวงตาเคยสอนว่า “โลกนี้ ของจริงกับของปลอมมันอยู่ด้วยกัน” เราจะบอกทำให้ทุกคนเป็นของจริงหมดมันไม่มี นี่ เพียงแต่เราพูดนี้เราพูดเพื่อประโยชน์กับผู้ที่ปฏิบัตินะ แต่เราไม่สามารถ.. พระพุทธเจ้า บอกไม่สามารถทำให้ทุกๆ คนเป็นคนดีได้หมดหรอก แล้วก็ไม่สามารถทำให้ทุกคนมีความเห็นเหมือนกันได้หมดหรอก

ฉะนั้นเราก็ยังยืนยันอยู่ ยืนยันเด็ดขาดแล้วจะพูดเมื่อไรก็ได้ แต่นี่เราจะพูดอย่างนี้ ทีเดียว ยิ่งพูดนี่ยิ่งเจ็บนะสิ ยิ่งพูดมากก็เจ็บมาก.. นี่เพียงแต่เราเอาตรงนี้ แล้วที่นี้พอมา ปฏิบัติถ้าหลวงพ่อดู เขาว่าหลวงพ่อดูหลวงพ่อดูคืออย่างนี้ ก็ต้องบอกมาชีวิตที่ผ่านมา ไม่ถูกต้อง แล้วจะทำให้ดีไปหมดเลย มันก็อยู่ที่ความสามารถเรานี่แหละ

ศีล สมาธิ ปัญญา ! นี่พอเราทำอย่างนี้ปั๊บเราก็ต้องเริ่มต้นตั้งแต่ตรงนี้ ทีนี้พอ เริ่มต้นจากตรงนี้ ทุกคนเราเริ่มต้นจากตรงนี้ใช่ไหม เราก็อยากเอาประสบการณ์ของเรา เพื่อเป็นผลงานของเราใช่ไหม นี่ประสบการณ์ก็เป็นส่วนประสบการณ์ ผลงานก็คือ ผลงานสิ ผลงานอันนั้นมันเป็นอาชีพ มันเป็นหน้าที่การงาน ประสบการณ์นี่นะอย่างเช่น การศึกษา เห็นไหม เขาทำผลงานของเขาแล้ว แล้วผลงานนี้มีมากเลยทำวิทยานิพนธ์ แล้ว วิทยานิพนธ์นี้เอาไปประกอบอาชีพด้วยเพราะมันสามารถทำได้ เพราะว่าอาชีพนั้นคือ ผลการปฏิบัติเราที่จะเป็นจริง

นี่ก็เหมือนกัน เราจะทำวิทยานิพนธ์ก็ทำวิทยานิพนธ์ให้มันจบไปซะ จะทำ วิทยานิพนธ์ด้วย แล้วก็ให้มันสำเร็จตรงนี้ไปด้วย เป็นวิทยานิพนธ์พร้อมกับพระ อรหันต์.. กูก็อยากจะรอดูเหมือนกันละ ทำวิทยานิพนธ์เสร็จแล้วก็ไปพระอรหันต์พร้อม กันไปเลย

โยม ๑ : ไม่ใช่ค่ะ เพราะไม่อย่างนั้นที่ทำมันก็เหมือนเรื่องโกหกคะหลวงพ่

หลวงพ่อ : อ้าว.. วิชยนิพนธ์ก็ส่วนวิชยนิพนธ์สิ จะไปโกหกในวิชาการไว้ย วิชยการก็ทำด้วยความคิค อ้าว.. ตามแต่เขาให้กะแนนจบก็จบ โอ้โฮ.. วิชยนิพนธ์ต้องมี เนื้อหาประกอบด้วยงึ คือเป็นวิชยนิพนธ์พร้อมพระอรหันต์ด้วย ต้องมีองค์ประกอบ ด้วย

โยม ๑ : ก็ที่พวกหนูเรียนเขาแบบว่าต้องมีประสบกการณ์ตรงก่อน คือเหมือนกับว่า เขาตันมาตั้ง ไอ้แบบนี้ขึ้นมา ทำให้ทุกคนก็รู้สึกว่ามันต้องทำแบบนี้แหละ

หลวงพ่อ : พุดไปพุดมาเดี๋ยวกัวนมาที่เก่านะ ไม่เอา.. คือวนมา เราอยากจะให้แบบ ว่าไม่ต้องทุกขัขนาดนี้งึ นี้เวลา.. เมื่อกี้ที่พุดอะไรนะ ภาษัจินนี่อะไรนะ..

โยม ๑ : เหลาซิก

หลวงพ่อ : เหลาซิกเกินไป.. นี่มันเหลาซิก ! ซื่อ.. นี่เหลาซิกเกินไป ต้องประสบกการณ์ ด้วย ต้องความจริงด้วย โลกเขาไม่เหลาซิกขนาดนี้ โลกเขาไม่ซื่อขนาดนี้งึ.. เหลาซิก เกินไป ซื่อเกินไป.. คนซื่อเป็นคนดี เหลาซิก เหลาซิกนี้ทำงานไปแล้วเราทำงานไปไม่ได้ เรานักบริหาร ผู้บริหารเราก็ต้องบริหารให้เป็น นี่คือการบริหารนะ

นี่มันซื่อเกินไป อธิบายมาจนพอแรงแล้ว จบ !